

4/2023

www.doo.cz

OKNO

do života ostravsko-opavské diecéze

ZPRAVODAJSTVÍ

CHARITA

POZVÁNKA

ROZHOVOR

Jak se rozděluje
Diecézní mzdový
a solidární fond

600 beránků
a sváteční koláče
v Jablunkově

Komunitní
centrum ve Staré
Vsi se otevírá

Leo Žídek svědčí
o komunistickém
bezpráví

Pout' rodin v předvečer Dne matek

Maria Hilf – Mše svatá s biskupem, divadlo pro celou rodinu i manželské rande. Zapište si do diáře květnovou pout' na Maria Hilf!

Rodiny z celé diecéze mohou na horském poutním místě poblíž Zlatých Hor prožít společné odpoledne s biskupem Martinem Davidem. „V sobotu 13. května se sejdem u Panny Marie Pomocné na Maria Hilf. Pojdme se společně modlit za dar radostné víry pro všechny rodiny i nová duchovní povolání. Obujte si pohorky, přiblížte se auty, autobusy nebo vlakem. A vytvořme pestré společenství živé církve,“ zve biskup do Jeseníků.

Brože, klaun i manželské rande

K pouti patří i modlitba růžence (13.30), společná mše svatá na nádvoří poutního místa (14.00) nebo prostor ke svátosti smíření. Krom toho se na nádvoří, v ambitech i okolí rozběhne už v poledne doprovodný program. O jeho hlavní bod se postará ostravské divadlo STUDIO G. „Sehrají představení ‚Haló, Jácíčku‘ od Daisy Mrázkové, které zaujme děti i dospělé,“ popisuje koordinátorka akce Lucia Petružlová z diecézního Centra pro rodinu a sociální péči. „Nově budeme mít i klauna, který se bude věnovat i nejmenším dětem v herničce s hravými hlavolamy. Připravíme taky výtvarnou dílnu, kde si děti vyrobí brože,“ pokračuje. Připínací ozdoby mohou mít dvojí motiv – buď s jarní přírodou, nebo inspirovaný Dnem matek, který připadá letos na další den po pouti (ne-

děle 14. května). Děti si prohloubí také znalost přírody. S jeleními parohy, stopami zvířat a dalšími atributy přijedou pracovníci Biskupských lesů z Vrbna pod Pradědem. Děti se jich budou moct zeptat na cokoli, co je s životem v lese spojené.

Pořadatelé myslí taky na posílněnou. „Zajišťujeme drobnou kavárničku s domácími koláčky a výběrovou kávou. U vstupu do areálu se budou také prodávat knihy a přistavíme též marinotku se slaným občerstvením,“ upoutává Petružlová. A speciální program čeká taky rodiče. „Oproti minulému ročníku program obohatíme o nabídku manželského rande. Trochu dál od davu připravíme zhruba sedm zastavení, u kterých se budou moct manželé v soukromí pobavit o svém vztahu. Je to příležitost vztah zrekapitulovat, jaké to bylo na začátku a kde jsme teď,“ připojuje Lucia Petružlová.

Sdílejte naději: téma pro letošní setkání na Prašivé

Diecézní setkání dětí a rodin s biskupem Martinem se chystá v tradičním termínu. První den prázdnin (1. července) tentokrát připadá na sobotu. „Prašivou 2023“ už teď pilně chystají naše pastorační centra v dobře známém formátu. V 10 hodin začne program v areálu Kamenitý a zvláště děti se můžou těšit na pestrá stanoviště na vrcholu Prašivé. Zapište si termín do rodinného kalendáře a můžete přemýšlet, jaké známé pozvete, nebo zorganizujte společnou dopravu s celou farností!

Aktuální zprávy z diecéze i diář biskupa pro Svatý týden najdete na našem webu (www.doo.cz).

Diecéze ostravsko-opavská

Z DIÁŘE BISKUPA MARTINA

11. 4.		Praha	Stálá rada ČBK
15. 4.	15.00	Stará Ves n. O.	Otevření Komunitního centra P. Josefa Peče
22. 4.	11.00	Ivančena	Mše svatá se skauty a skautkami
22. 4.	16.00	Hať	Děkanátní setkání mládeže
23.–26. 4.		Králíky	Plenární zasedání ČBK
28. 4.	10.00	Ostrava (Sv. Václav)	Ekumenická bohoslužba k výročí osvobození Ostravy
28. 4.	12.30	Dvorce	Žehnání polí
29. 4.		Olomouc	Ministrantský den v semináři
30. 4.	9.45	Mosty u Jablunkova	Biřmování
5. 5.	9.00	Olomouc	Výuka homiletiky na Cyrilometodějské teologické fakultě

4 ZPRAVODAJSTVÍ

Přehlídka talentů z církevních škol

5 ZPRAVODAJSTVÍ

Komunitní centrum ve Staré Vsi

6 ZPRAVODAJSTVÍ

DMS fond v roce 2022

7 ZPRAVODAJSTVÍ

Návštěva nuncia ve Městě Albrechticích

8 CHARITA

Jablunkovské pečení a Můj svět

9 MLÁDEŽ

Mladí se chystají do Lisabonu

10 CENTRUM PRO MLÁDEŽ**CENTRUM PRO RODINU****11 KATECHETICKÉ****A PEDAGOGICKÉ CENTRUM****CÍRKEVNÍ ŠKOLSTVÍ****12 30 LET CPR**

Jak to s Centrem pro rodinu bylo, je a bude

14 ROZHOVOR

Leo Židek

16 TAJEMSTVÍ VÍRY

Jak si velikonoční radost udržet?

18 REPORTÁŽ

Víkend biskupa s bohoslovci v Římě

19 OSOBNOST VÍRY

P. Josef Slavíček: kněz, geolog a sběratel

Ivančena: místo svobody

Měsíc duben se nejčastěji nese ve znamení oslav Velikonoc, příchodu jara, jakéhosi probuzení po odcházející zimě. Vyráží se na vycházky či pěší túry pozorovat rozkvétající přírodu, sílu života v rašících pupelech a květech rostlin. Tak jako je Ježíšovo vzkříšení začátkem nového života, i příroda symbolicky každé jaro začíná novou etapu života a volá člověka, aby opět uchopil příležitosti, které mu Bůh nabízí.

Svým zaměřením jsou úzce navázáni na přírodu také skauti, kteří mají péči o ni i touhu žít s ní v souladu zakořeněnou ve svých základech. Proto i oni s nastupujícím jarem vyrážejí do krajiny pozorovat krásu Božího stvoření a snaží se více času trávit mimo zdi domovů a obrazovek mobilů či jiné elektroniky.

Jednou z neodmyslitelných skautských akcí jara je tradiční výstup na Ivančenu, kam se celé oddíly a družiny z různých koutů republiky vydávají v blízkosti svátku jejich patrona – sv. Jiří. Výšlap na toto úpatí Lysé hory není jen fyzickou aktivitou do rozmrzajících hor, ale především výstupem k mohyle vystavěné na památku popravených skautů, kteří svou účastí v protinacistické odbojové skupině bránili svobodu a zaplatili za ni životem právě 24. dubna 1945. Výstup k této mohyle má dva hlavní prvky programu: slavnostní nástup a společnou mši svatou. Byť církev touží vysluhovat svátost eucharistie převážně v kostelích jako centrech duchovního života a slavení, mše svatá v tomto horském prostředí v pomyslném chrámu samotné přírody získává na intenzitě právě ve společenství těch, kteří o přírodu pečují a učí se žít v souladu s ní.

Ač nepatřím přímo k milovníkům horských výstupů, toto skautské setkání mě každoročně vybízí k jarní vzpruze, především pak k radostnému setkání s dalšími skauty a skautkami, kterým není obětí předešlých generací za svobodu lhostejná. Povzbuzuje nás to, abychom nezapomínali, že svoboda není samozřejmostí a je potřeba se pro ni každodenně nasazovat. Proto i mě skautské ideály čas od času podrží a připomenou mi, že se nemám vzdávat, ale dál bojovat. Letos vyrazíme v sobotu 22. dubna.

P. Pavel Marek

*Duchovní rádce skautů
v diecézi a administrátor
farnosti Ostrava-Poruba*

Foto: Dominik David /
Člověk a Víra

OKNO – AD 2023**Vydává a rozšiřuje**

Biskupství ostravsko-opavské
Kostelní nám. 1, 728 02,
Ostrava. IČ: 65468953

Redakce: Kostelní nám. 1

728 02, Ostrava 1

tel. 597 822 231

fax: 596 114 819

e-mail: okno@doo.cz

Registrace MKČR
evidenční číslo: E 10988

Šéfredaktor:

Ondřej Elbel

Stálí spolupracovníci:

Libor Rösner, Jana Praisová

Korektura: Libor Rösner**Fotograf:** Pavel Zuchnický**Vychází:** 11x ročně**Grafická úprava a tisk:**

© KLEINWÄCHTER holding s.r.o.

Frýdek-Místek, ČSA 2233

tel. 558 437 147

tiskarnaklein@tiskarnaklein.cz

http://www.tiskarnaklein.cz

Vyšlo: 27. března 2023**Náklady na výrobu a tisk**

15 Kč

Titulní strana obálky:

Diecézi navštívil apoštolský
nuncius v ČR Mons. Jude T.

Okolo. V neděli 26. března
celebroval mši svatou v opavské
konkatedrále. O den dřív
gratuloval stoleté boromejce
ve Městě Albrechticích.

Foto: Roman Polách /

Člověk a Víra

Uzávěrka: 23. dubna 2023

Svátek pestrosti a úžasu nad talenty

Odry – Přehlídka církevních škol se po čtyřech letech vrátila do svého tradičního formátu. Střední škola sv. Anežky České na týden hostila talenty ostatních církevních škol.

Za čtyři roky od poslední přehlídky v neomezeném rozsahu se na oderské církevní škole úplně proměnily řady studentů. Současný maturitní ročník se v době poslední klasické přehlídky v roce 2019 teprve loučil se základní školou. Pár pamětníků přijelo z víceletých gymnázií, i tak ale byla přehlídka pro většinu účastníků úplnou novinkou. Domácí studenti se týden neučí, bez jejich pomoci s moderací, v šatně nebo v zázemí by se ale festival neobešel.

Umí hrát i na gajdy

„Je to něco jiného. Ani se moc nepotkáváme na pokojích se spolubydlícími,“ hodnotí rušnou atmosféru Markéta Konečná z oderské školy, která na přehlídce zpívala ve školním sboru DATIO a měla na starosti večerní čajovnu. Většinu vystoupení stihla i jako divačka: „Strašně mě to baví. Jsem ráda, že si můžeme předávat, co kdo umí.“ Podobně to vidí Daniela Hamroziová: „Cítím se tu trochu jako v soutěži Česko Slovensko má talent,“ směje se a vystihuje zároveň pestrost vystoupení od folkloru ke klasické recitaci nebo hudbě mnoha žánrů. „Ani jsem nevěděl, že někdo ze studentů umí na gajdy. Hrál na ně naše

Studentskou kapelu má také Stojanovo gymnázium na Velehradě. Foto: Milan Vícha

studentka z Jablunkovska, která zpívala lidové písně z Těšínska. To se mi velmi líbilo,“ hodnotí jáhen Jan Slepíčka, školní kaplan, který se na přehlídce staral o duchovní program. Večer chval a modlitbu za mír z Oder přenášela TV NOE.

Ohlušující potlesk pro každého

Díky žákyni z kopřivnické ZŠ svaté Zdislavy zazněla píseň Hany Hegerové, brněnský orchestr studentů z Cyrilo-metodějského gymnázia zase zahrál smyčcové skladby Edvarda Griega nebo úryvek klavírního koncertu č. 2 Dmitrije Šostakoviče. Pop-rockový koncert přivezla z velehradského gymnázia studentská kapela Under the Stage. Tradičně velký

prostor dostaly recitace – od těch dětských ze základních škol až k vlastní tvorbě nejstarších studentů. Na každého pak čekala salva potlesku ze sálu. Aplaus zněl i učitelům, kteří studenty na cestě k přehlídce doprovodili, a také ředitelce oderské Střední pedagogické školy a střední zdravotnické školy sv. Anežky České a neúnavné organizátorce přehlídky Pavle Hostašové. Té předal po mši svaté děkovnou kytici také biskup Martin David: „Paní ředitelko, v této kytici je mnoho květů, ale taky pár bodláků. Myslím, že to je takový obraz pestré práce ředitelky a organizátorky přehlídky. Obojí s sebou nese i těžké věci. Ale dohromady pak i bodláčí tvoří krásný celek díky okolním květům,“ zmínil biskup, který předal také ceny studentům, kteří se umístili v literární soutěži.

Ondřej Elbel

Biskup Martin prožil se studenty mši a závěrečné galavečery. Foto: Nela Franková / Člověk a Víra

Přihlaste se na květnovou Školu Marie u salesiánů

Škola Marie srdečně zve na jarní víkendové setkání. Koná se 12.–14. května v Salesiánském středisku mládeže v Ostravě. Na programu jsou přednášky, mše svatá, chvály, přímluvné modlitby, sdílení a další. Škola křesťanského života a evangelizace je formační hnutí, jehož cílem je uvést účastníky do plnosti pochopení křesťanského života a živého vztahu s Bohem.

Přihlášky: www.skolamarie.cz,
email: skolamarie.ova@gmail.com,
tel. 777 988 178.

Udělat z novostavby místo plné života

Stará Ves nad Ondřejnicí – V půli dubna se farníci i mladí návštěvníci střediska mládeže dočkají Komunitního centra.

Diecézní středisko mládeže (DSM) již 25 let využívá zázemí fary ve Staré Vsi nad Ondřejnicí pro své aktivity. Prostory však kapacitně nestačí ani pro středisko, ani pro farnost. Snažili se to řešit už dřívější starověští faráři. Konkrétní obrysy však přišly až za P. Jana Slavíka, který se ve spolupráci s biskupstvím pustil do stavby podle projektu studia Michael Kocych Architects. Celkové náklady dosáhly výše 10,7 milionu Kč. Kromě dotace MAS Pobeskydí (3 miliony Kč) poskytlo největší díl financí Biskupství ostravsko-opavské (2,4 milionu Kč) a na nákladech se podílela i naše farnost (1,5 milionu Kč). Moc děkujeme také sponzorům (1 milion Kč) a drobným dárcům, kteří ve dvou celodiecézních sbírkách přispěli celkem 2,8 milionu Kč. Budovu jsme zdárně dokončili v prosinci r. 2022 a zveme vás na slavnostní otevření 15. dubna 2023.

Dominantou vzniklého centra je menší sál pro 50 lidí s přilehlým kuchyňským koutem, kanceláří pro sociálního pracovníka a nutným hygienickým zařízením. Prostory nám pomůžou při víkendových pobytech mládeže i orientačních a adaptačních kurzech pro školy a své zázemí získají různé farní aktivity. Přicházet budou taky žáci místní MŠ a ZŠ, členové obecních spolků a své programy u nás můžou pořádat i další střediska našeho biskupství.

V názvu komunitního centra se objevuje jméno kněze P. Josefa Peče (1915–1955), kterého si starověští farníci oblíbili pro jeho přístup k dětem a mládeži. I proto

Na montáži nábytku pro Komunitní centrum se podílel celý střediskový tým. Foto: Ondřej Janošec

byl komunistickým režimem perzekuován a fyzicky týrán, čemuž nakonec ve svých 40 letech podlehl. P. Josef Peč má být patronem místa, kde se budou mladí lidé, farnost a obec setkávat. Ale může být také inspirací pro každého, „ať neustáváte v hledání dobra,“ jak sám říkal.

Je velice zajímavé a krásné stát u zrodu nového Komunitního centra, a to ne ze stavebních, architektonických či finančních hledisek, ale vnímat nový prostor jako místo k setkávání všech generací – malých dětí, školáků, mládeže, rodin, seniorů... Místo, kde může vzniknout společenství a lidé mohou navazovat nové vztahy. A tak si moc přeji, aby Komunitní centrum P. Josefa Peče nebylo jen krásnou novostavbou, ale místem plným života, radosti a setkávání.

P. Jakub Štefík, farář ve Staré Vsi n. O. a ředitel Diecézního centra mládeže

Aby centrum spojovalo

V mé bývalé farnosti Staré Vsi nad Ondřejnicí se otevírá Komunitní centrum, které jsme před pád lety začali stavět. V hlavě se mi vynořilo několik vzpomínek. Třeba když jsme seděli s biskupem Martinem v kanceláři a on nadhodil myšlenku vybudovat „ve Vsi“ Komunitní centrum. Potom přišla fáze nadšených příprav plánů s farníky, jak by budova mohla vypadat, kterou vystřídala skepse, že se asi nic stavět nebude. Přál bych si, aby místo dokázalo propojovat lidi – ať už mladé lidi z celé diecéze v rámci DSM, tak lidi z farnosti, kteří si dlouhá léta museli vystačit se skromnými podmínkami fary. Mám naději, že Komunitní centrum by mohlo být přístupnější pro další lidi z obce i ze škol, pro které může slovo fara znít až moc „zbožně“ nebo vzdáleně.

P. Jan Slavík, farář v Malé Morávce

Jak se vybírá nový sídelní biskup?

V neděli 26. března prožil mši svatou s opavskou farností při konkatedrále apoštolský nuncius v ČR Mons. Jude T. Okolo. Ve své promluvě mj. vysvětloval, jak se vybírá diecézní biskup. V souvislosti se synodálním procesem a zahrnutím většího počtu otázek a konzultačních hlasů trvá podle nuncia proces déle než v minulosti. Více najdete v reportáži na webu diecéze.

Foto: Roman Polách / Člověk a Víra

Kde a jak se využívá DMS fond diecéze?

Ostrava – Diecézní mzdový a solidární (DMS) fond už rok funguje v naší diecézi. Je to nástroj, který pomáhá pokrýt část nákladů na mzdy duchovních. Druhý díl vybraných peněz podporuje pastorační a stavební projekty v různých částech diecéze.

Střechy kostelů v Budišově nad Budišovkou či v Jeseníku, obnova chrámů v Jindřichově u Krnova nebo Luboměřu u Spálova, dostupnější tábory pro děti a mládež z diecéze nebo evangelizační projekt ve Frýdku-Místku Boží město. To je jen zlomek projektů, které v loňském roce podpořili věřící z diecéze prostřednictvím Diecézního mzdového a solidárního fondu. Ten nahradil původní systém „desátků“, které farnosti solidárně odváděly už od založení diecéze ve prospěch těch, kteří finance zrovna potřebují.

Spoluúčast na společné cestě

Prvek vzájemné výpomoci farnostem, které by si často rozsáhlé opravy nemohly dovolit, zůstává. Nově ale přibyla spoluúčast věřících na mzdách pro duchovní. V souvislosti s odhláškou od státu čeká všechny církve v Česku výzva užít se bez finanční pomoci státu i po roce 2030. Tehdy skončí příspěvky ze státního rozpočtu na mzdy duchovních. K moudrému hospodaření patří nespolehat se na jediný zdroj příjmů. „Ukazuje se už teď jako potřebné a žádoucí zapojit do spoluúčasti na financování

DMS fond podpořil také evangelizační festival Boží město. Foto: Ivana Bužková / Člověk a Víra

platů duchovních určitým podílem také farnosti,“ podotkl v loňském pastýřském listu biskup Martin David.

12,6 milionu Kč na mzdy i pro farnosti

Do DMS fondu odvádějí farnosti příspěvky podle počtu věřících a příjmů z hospodářské činnosti. V prvním roce fungování fondu se vybralo 12,6 milionu Kč. 9 milionů Kč šlo na mzdy pro kněze a další pracovníky ve farní a děkanátní pastorační. Jedná se zhruba o desetinu celkových nákladů, které Biskupství ostravsko-opavské vloni na mzdy duchovních vynaložilo (i s pojistným to bylo 95,2 milionu Kč). Zbýlé 3,5 milionu Kč směřovalo prostřednictvím stavebního a pastoračního fondu zpět do farností, které si díky tomu mohly dovolit některé nutné opravy nebo pastorační aktivity. Kam peníze poputují, rozhodovaly komise na biskupství, které posuzovaly

jednotlivé žádosti. Třeba farnosti Fulnek a Odry mohly uspořádat tábory, které byly díky příspěvku z DMS fondu finančně dostupnější pro rodiny. Podporu dostala také duchovní obnova Vstaň a choď, která spojuje lidi jezdící na invalidním vozíku s chodícími. Dotaci získaly též ministrantské florbalové soutěže nebo společenství Člověk a Víra.

Stavební akce podpořené z DMS fondu se odehrávaly většinou v trojici nejsevernějších děkanátů Bruntál, Krnov a Jeseník, kde žije nejméně věřících, tudíž je pro ně náročnější sesbírat peníze na opravy. Největší příspěvky přesahující 100 tisíc Kč získaly třeba farnosti Jeseník na opravu kostela v Bukovicích, Holčovice na exteriér kostela nebo Rýmařov a Heřmanovice na obnovu fary. Celkové využití prostředků vybraných v DMS fondu pro rok 2022 najdete na diecézním webu v sekci aktuální zprávy. „Chtěl bych moc poděkovat všem za příspěvky do Diecézního mzdového a solidárního fondu. I on nám pomáhá propojovat se napříč farnostmi a kráčet jako diecézní společenství,“ uzavírá biskup Martin David. Pokud chcete DMS fond podpořit svým darem, přispějte do sbírky o neděli Zmrtvýchvstání nebo odevzdejte dar přímo duchovnímu správci, případně pošlete na účet vaší farnosti s variabilním symbolem 1996 a nechte si vystavit potvrzení o daru pro snížení základu daně.

Ondřej Elbel

24 hodin můžeme Pánu dát každý měsíc

Vřesina – K iniciativě „24 hodin pro Pána“ se připojili také ve Vřesině u Ostravy. V tamním kostele sv. Antonína ale pořádají nonstop modlitební řetěz od pátku do soboty pravidelně vždy druhý pátek v měsíci. „Máme tu pár farníků, kteří se rádi modlí v noci,“ vysvětluje organizátorka tzv. Mostu modlitby Marie Kachlová, jak shání farníky pro noční bdění. „U svatostánku hoří dvě svíčky. Někteří zpívají, jiní se modlí růženec, někdo v tichu přemýšlí. Zkrátka Ježíš a vy,“ popisuje Marie Kachlová svobodu, kterou má každý pro setkání s Pánem. (one)

Foto: Vojtěch Curylo / Člověk a Víra

Narozeninová oslava s nunciem

Město Albrechtice – V neděli 26. března oslavila v komunitě v Městě Albrechticích své 100. narozeniny boromejka sestra Aloisie Veselá.

Toto vzácné jubileum s ní v sobotu 25. března přijel oslavit apoštolský nuncius v ČR Mons. Jude Thaddeus Okolo. Pan nuncius sestru Aloisii zná z doby svého prvního působení na nunciatuře v Praze. Na Apoštolské nunciatuře tehdy působily sestry boromejky a sestra Aloisie byla jednou z nich.

Při mši sv. pan nuncius uvedl: „Když jsem se poprvé setkal se sestrou Aloisíí v Praze, pamatuji si její tvář se zářící-

ma očima a širokým přátelským úsměvem.“

V homilii navázal na tajemství svátku Zvěstování Páně: „Anděl Marii řekl: ‚Neboj se.‘ Jaká byla Mariina odpověď? ‚Ať se mi stane podle tvého slova.‘ Tato její odpověď byla projevem víry. Uvěřila. Marii jsme vždy považovali a považujeme za vzor věřícího člověka, za příklad víry. (...) Poctivý člověk žije z víry. Zsvěcený člověk žije z víry. Sestra Aloisie žila a žije z víry během těch celých sta let. Za totalitního režimu v rámci formace vychovávala mladé dívky a vzdělávala je k dokonalosti. Věřila, že dělá správnou věc, a nebála se ani zatčení. S vírou

žila i po revoluci. Když moderní doba přinesla změny, ona stále pokračovala v životě ve víře. Dnes se ve vděčnosti modlíme se sestrou Aloisíí, když slaví své sté narozeniny, a prosíme za ni. Kéž jí Bůh dá sílu a zdraví, svatost života a štěstí.“

V závěru mše sv. pan nuncius připomněl, že je zde v zastoupení Svatého otce a že také dar, který sestře Aloisii přinesl, je od Svatého otce. Poté jí předal papežské vyznamenání – medaili Pro Ecclesia et Pontifice.

s. Amidea Rybecká, boromejka

Foto z oslavy najdete na obálce.

Uchovávat historii ve svém srdci

Krnov – V pondělí 27. února se v Krnově konala dnes již tradiční připomínka obětí totalitních režimů, jež v tomto slezském městě obvykle probíhá kolem neblahého 25. února. V minulosti se u oltáře objevovali kněží, kteří prošli komunistickými žaláři, načež s nimi po skončení bohoslužby probíhala na faře beseda ohledně jejich osobních zkušeností s rudým režimem. Jindy zase sloužil mši sv. některý z krnovských kněží a (většinou) o tematice totality srpu a kladiva pohovořil některý z pozvaných hostů z řad laiků, např. historikové – Dr. Radomír Malý či Mgr. Vojtěch Vlček, případně Leo Žídek, politický vězeň z 50. let.

Ten se letos v Krnově objevil rovněž, hlavní slovo však měl P. Jan Larisch, svinovský farář a prezident Diecézní charity ostravsko-opavské. Nebyl ovšem pozván kvůli tomu, aby se podělil se svými zkušenostmi s farářováním či vedením Charity, ale proto, že se již léta (i jakožto vystudovaný historik) zabývá osobnostmi diecéze z řad kněží. „Jsem sice historik, ale neberu to psaní jako práci historickou, že připomínám ty své spolubratry kněze, ale jako kněžskou,“ ozřejmil, proč vlastně píše o mužích s kolárkem z doby nedávno minulé.

Než však P. Jan v zaplněné společenské místnosti na faře přiblížil některé skutečnosti z historie pronásledování kněží nacistickým a komunistickým režimem, sloužil ve farním kostele mši sv. Během kázání pohovořil o tom, že historie není

P. Jan Larisch do Krnova přivezl také komiks o bl. Richardu Henkesovi. (V pozadí stojí panel s portréty kněžských obětí komunismu z Moravy a Slezska, stejný leták je aktuálně k dispozici také ve farnostech diecéze. Více na www.doo.cz.) Foto: Aleš Repka / Člověk a Víra

něco na způsob školní výuky dějepisu, kdy dostaneme známky ze zkoušení. „Máme tradici církve, potažmo tradici národa – a to je živá historie. Historie, která má díky vykupitelské smrti Krista na kříži budoucnost otevřenou.“ Neopomněl připomenout jako vzor Pannu Marii (na základě evangelního úryvku, kde Ježíš dává Marii sv. Jana za syna a milovanému učedníkovi Marii za Matku), která vše uchovávala ve svém srdci, a to i tvář v tvář tak obrovské nespravedlnosti, jakou byla smrt jejího Syna.

Na faře poté P. Larisch přítomným ze všeho nejdříve rozdál zbrusu nové propagační materiály o kněžských obětech komunistického režimu z území Moravské církevní provincie. Připomenul rovněž svá slova z kázání, že tito kněží-svědkové jsou živou přítomností i v naší době coby bojovníci za Pravdu a Spravedlnost. „Tak jako Ježíš nesl svůj kříž až ke smrti, tak i oni v přesvědčení platnosti hodnot lidských, potažmo křesťanských nasadili a obětovali svůj život,“ řekl.

Libor Rösner

Sladká Květná neděle pomáhá Charitě

Jablunkov – V jablunkovské Charitě jsou před Velikonocemi kuchyňské trouby naplno. V jejich žáru se každoročně dozlatova dopeče zhruba 600 beránků. Výtěžek z akce „Velikonoční koláč“ tentokrát podpořil dostavbu terapeutické místnosti v denním stacionáři.

120 kg mouky, 720 vajec, 80 kg cukru, 300 kypřících prášků do pečiva, 60 metrů celofánu a 320 metrů stuh... To je jen úryvek z nákupního seznamu, který mají před Velikonocemi charitní pracovníci v Jablunkově. Už zhruba dvacet let tam trvá tradice „Velikonočního koláče“: dobročinné akce, jejíž výtěžek pomáhá přímo v Charitě Jablunkov.

Trouby se týden nezastaví

V týdnu před Květnou nedělí se v charitním Denním stacionáři sv. Josefa peče ve velkém. O většinu prací se starají klienti spolu se zaměstnanci. Dvakrát ale přicházejí taky dobrovolníci. Pět horkovzdušných trub jede na plné obrátky a uvnitř se hřejí velikonoční beránci. Dohromady jich pak v sobotu balí zhruba šest set. Číslo se odvíjí od toho, jak jde práce od ruky a kolik pomocníků přijde. K velikonoční sladkosti se přidají ještě koláče a perníčky. Vše

V Charitě to před Velikonocemi opravdu voní. Foto: Charita Jablunkov

je třeba zabalit a velkým dnem je pak Květná neděle.

Tehdy čekají návštěvníky bohoslužeb před kostelem stánky se sladkými dobrotami. „Prodáváme u všech kostelů v jablunkovské farnosti – v Bukovci, Písku, na Hřčavě, u sester alžbětinek i před farním kostelem. Jezdíme taky do Mostů u Jablunkova,“ vypočítává ředitelka Charity Jablunkov Lucie Szotkowská. Letošní pečení začíná až po uzávěrce Okna, pro ilustraci ale poslouží loňské výsledky. Tehdy se podařilo vybrat přes 220 tisíc Kč na schodišťovou plošinu a rozšíření prostor Denního stacionáře sv. Josefa. A tam pu-

jde i letošní výtěžek, upřesňuje ředitelka jablunkovské Charity: „Letos potřebujeme dofinancovat vznik terapeutické místnosti pro klienty. Pořídíme i docela drahé pomůcky, které slouží jako podněty pro klienty, kteří nekomunikují. Pracuje se tam se smysly, takže plánujeme vodní postel, světelné lampy a řetězce, houpačky nebo vaky,“ vypočítává Lucie Szotkowská. Denní stacionář sv. Josefa je otevřený pro klienty s mentálním a kombinovaným postižením, kteří se můžou díky charitní péči osamostatňovat a směřovat k nižší závislosti na pomoci druhých.

Ondřej Elbel

Můj svět přináší svědectví o charitní práci

Opava – Už patnáct let přináší fotosoutěž MŮJ SVĚT pořádaná Charitou Opava svědectví o náročné, ale nadějeplné práci tisíců lidí, kteří jsou součástí velké charitní rodiny. Až do 30. dubna budou vítězné snímky k vidění v historické budově Slezského zemského muzea.

Fotografie letos do Opavy opět dorazily z celé republiky, například z Písku, Ústí nad Labem, Uherského Hradiště, Žďaru nad Sázavou, Mostu, Prahy, Brna a řady dalších měst. Komise pod vedením patrona soutěže Jindřicha Štreita snímky hodnotila tak jako pokaždé pouze pod soutěžními čísly a vítězné autory se dověděla až poté, co se hlasování uzavřelo. Opavským se i letos dařilo, na stupně vítězů se dostali ve všech třech kategoriích.

„I když letos přišlo do soutěže méně snímků než v předchozích ročnících, jejich kvalita je velmi dobrá a bylo

z čeho vybírat,“ hodnotí patnáctý ročník fotosoutěže Jindřich Štreit. „A tak výstava bude určitě stát za to,“ dodává. Výstava bude po opavské premiéře (tak jako každý rok) dále putovat po dalších městech České republiky. Jako první se představí v Ostravě a poté v oranžerii raduňského zámku, do konce roku to bude například ještě ve Žďáře nad Sázavou či Písku.

Ivo Mludek

Uspěl třeba portrét řeholní sestry s malou holčičkou, pořízený na romské pouti na Svatém Kopečku. Foto: Ondřej Pospíšil

První místo v kategorii Život kolem nás si za tento snímek vysloužila mistrová opavské charitní keramické dílny Zuzana Pavelková.

Příklady táhnou. I do Lisabonu

Jablunkov – Bezmála tři stovky mladých z naší diecéze mají v letním kalendáři pevně vyznačené Světové dny mládeže v Portugalsku. Největší skupina vyráží z Jablunkova.

„Z Jablunkova už máme přes třicet přihlášených. Docela hodně mladých jede také z Hlučínska nebo Opavska,“ nahlíží do databáze přihlášek Marie-Anna Kosterová z Diecézního centra pro mládež. V těchto dnech chystá přípravná setkání, na kterých se budou moc přihlášení navzájem poznat a doptat se na jakékoli informace.

Upomínkové předměty s sebou

„Už jsme měli setkání, kde jsme probrali, jak to na Světových dnech mládeže chodí. Radily nám holky z farnosti, které se před čtyřmi lety účastnily setkání v Panamě,“ popisuje Klára Byrtusová z Jablunkova. Mladí se tam například dozvěděli, že je praktické mít s sebou kromě platební karty i hotovost a že se hodí mít s sebou drobné upomínkové předměty symbolizující českou kulturu. Při čekání na hromadnou dopravu nebo při dalších náhodných setkáních s mladými z jiných zemí si je můžou účastníci navzájem vyměňovat.

Právě svědectví těch, kteří už dřív Světové dny mládeže prožili, je pro mnoho mladých rozhodující. „Hned po setkání v Panamě v roce 2019 jsme měli ve farnosti prezentaci s fotkami. Naše účastnice vyprávěla, jak prožívala vigilií s papežem.

Hodně lidí to už tehdy namotivovalo,“ pokračuje Klára Byrtusová, pro kterou to bude první zahraniční setkání mládeže. Důležité vzpomínky si ale odnáší také z „krakovského“ setkání v roce 2016.

Shledání po sedmi letech

„U nás v Jablunkově byl tehdy předprogram a i my doma jsme ubytovávali poutníky ze zahraničí. Těším se, že se s nimi teď v Portugalsku znova potkám. Pochází z italského Bari a doteď si píšeme a voláme. Měli jsme tam jet na farní pouť, ale kvůli covidu z plánů sešlo,“ těší se na setkání po sedmi letech. Cesta do Portugalska je pro mladé z Jablunkova dostupnější také díky dotaci z farního rozpočtu. „Vím nejméně o šesti dalších lidech, kteří cestu zvažují. Jen ještě neví, zda dostanou z práce volno,“ podotýká Byrtusová. Přihlašování je nadále otevře-

né a každý účastník z diecéze může nadále dosáhnout na podporu z biskupství ve výši dvou nebo tří tisíc Kč.

Velká část mladých z Jablunkova se přihlásila do autobusů, které diecéze vypravuje. Své místo má zajištěné taky Jan Palovský z Frýdku. „Nemusíme přestupovat a je to finančně výhodné,“ shrnuje argumenty, proč zavrhl leteckou dopravu. Zvláště pro velké skupiny je společné nakupování letenek velmi nepraktické, protože velký zájem o konkrétní spoj zvedá jeho cenu. I přes komplikace při plánování ale cíl Světových dnů zůstává stejný. „Těším se na církev. Chci poznat, jak to chodí v různých částech světa, a zároveň prožít jednotu. I když se modlíme ve svých jazycích, tak budeme slavit stejnou mši společně,“ zamýšlí se Jan Palovský.

Ondřej Elbel

Tady a teď. Modlitební projekt pokračuje i po Velikonocích

Ostrava – Několik společenství se utvořilo kolem postního projektu „Tady a teď“ Diecézního centra pro mládež. Po Bílé sobotě přichází druhá fáze směřující k Letnicím. K ní se můžou přidat i nové skupiny bez ohledu na věk.

Postní doba je pro nás výzvou k obrácení. K tomu, abychom dovolovali Duchu svatému, aby zkoumal naše srdce, otevíral naše oči i uši, abychom znovu v hluku světa uslyšeli Jeho hlas a nechali jej, aby nám ukazoval tu výšku, šířku a hloubku Boží lásky, která se na nás z Kříže vylévá a nabízí nám vzácnou naději a pokoj, který tolik potřebujeme.

V rámci aktivity „Tady a teď“ jsme mohli každý den rozjímat s úryvkem z Písma a následně se jednou za týden sdílet ve

společenstvích tří až osmi členů, která vznikla za tímto účelem.

Jedna z účastnic, Natálie, si pochvaluje hlavně sdílení: „Společenství žen, se kterými se můžeme každý týden sdílet a doprovázet se na cestě blíž k Bohu, je k nezaplacení. A když vidím, jak se každé z nás Bůh dotýká, plní to mé srdce vděčností.“

Jelikož se k nám dostala pozitivní zpětná vazba, rozhodli jsme se v tomto konceptu pokračovat a nabídnout společenstvím přípravu na slavnost Seslání Ducha svatého. Materiály jsou k dispozici na webu dcm.doo.cz nebo na našich sociálních sítích.

Zveme i tebe, abys vytvořil skupinku, kde se budete moc vzájemně inspirovat

a společně kráčet za Bohem a očekávat – jako učedníci – vylití Ducha svatého, který s jistotou dá tvému životu nový rozměr. Volejme společně k Bohu, aby uzdravil, probudil a obnovil naše srdce i celou zemi.

Karolína Chovancová, DCM

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

P. Mgr. Jakub Dominik Štefík
Stará Ves nad Ondřejnicí, Farní č. 10, 739 23
tel. 591 143 739, mobil: 731 625 718
<http://dcm.doo.cz>, stara.ves@doo.cz
DCM, e-mail: dcm@doo.cz, 596 116 522, kl. 238

Portugalská předsetkání v diecézi | SDM Lisabon

Kdo je připraven, není překvapen. To platí i v případě celosvětového setkání mládeže v Lisabonu, které se blíží a s nímž přibývá spousta otázek, co od takové akce čekat. Pojdte se s námi naladit na portugalskou vlnu a seznámit se s dalšími účastníky. Chybět nebude dostatek tipů na cestu nebo společná modlitba. Připravujeme celkem 4 předsetkání na několika místech naší diecéze, jedním z nich bude **Hlučín, kde se potkáme v pátek 19. května od 18 hodin**. Více informací je k dispozici na webu dcm.doo.cz.

Setkání na biskupství: CELÝM SRDCEM

Dubnové otevřené modlitební setkání mladých s názvem Celým srdcem proběhne **ve čtvrtek 13. 4. od 17.30 v Ostravě ve velkém sále na biskupství**. Naše společenství se rozrůstá a dál zveme všechny mladé, kteří se chtějí zastavit, prohloubit svůj vztah s Pánem a navázat nová přátelství.

Prajzské děkanátní setkání mládeže

Animátoři děkanátu Hlučín zvou všechny mladé ve věku 14–20 let na druhé děkanátní setkání, které proběhne v sobotu 22. dubna 2023 v Hati ve farním areálu. Celý program bude zastřešovat téma „Co je Prajzská?“, chybět nebude zajímavá přednáška, katecheze nebo akční hra. Setkání bude zakončeno v 16 hodin mší svatou, kterou bude celebrovat biskup Mons. Martin David. Podrobnosti na facebookové události Mládež děkanátu Hlučín.

CO JE PRAJZSKÁ?

KDY?
22. 4. 2023, 9:30
PRO Koho?
mladé 14–20 let
KDE?
HATĚ - FARA
VSTUP - 200 Kč

více info na
facebooku a
instagramu
DĚKANÁTU
HLUČÍN

POJĎTE S NÁMI PROŽÍT SETKÁNÍ MLÁDEŽE
NAŠEHO DĚKANÁTU HLUČÍN.

Animák

Víkendová akce na DSM, nabízející ochutnávku z dvouletého animátorského kurzu, skvělou atmosféru, seznámení s novými lidmi i prožití času s Bohem. Koná se **5.–7. května na DSM ve Staré Vsi nad Ondřejnicí**. Podrobnosti a přihlašování na dcm.doo.cz/akce.

CENTRUM PRO RODINU
A SOCIÁLNÍ PÉČI

Bc. Marek Schneider
Kostelní nám. 1, 728 02 Ostrava 1
tel.: 734 435 135
e-mail: cpr@doo.cz www.prorodiny.cz
facebook: fb.com/prorodiny

Cesta efektivní komunikace (5 setkání)

Kdy: od 11. 4. 2023 do 9. 5. 2023 (vždy od 17 do 20 hodin)

Kde: Třanovice

Setkání pro ženy: O víře, důvěře a strachu

Kdy: 22. 4. 2023, od 9 do 17 hodin

Kde: Opava, pastorační středisko u minoritů

Pro seniory připravujeme:

Poselství Janova evangelia

Kdy: 11. 4. 2023 Kde: Frýdek, Stará fara

Akademie pro třetí věk: V čem jsou nám inspirací
Abrahám a Sára

Kdy: 13. 4. 2023 od 9 hodin

Kde: Ostrava, biskupství ostravsko-opavské

KLAS: Klub aktivních seniorů (Za vůni a chuti
pravého čaje)

Kdy: 18. 4. 2023 od 9 hodin

Kde: Frýdek, Stará fara

Lectio divina

Kdy: 26. 4. 2023 od 9 hodin

Kde: Ostrava (biskupství)

Informace pro seniory: seniori@doo.cz, 734 876 497, 736 185 701.

26. 5. 2023
Katedrála Božského
Spasitele Ostrava

Letícia Moreno & Janáčková filharmonie Ostrava

BENEFIČNÍ KONCERT

na podporu rekonstrukce nového zázemí
Centra pro rodinu a sociální péči z. s.

KATECHETICKÉ A PEDAGOGICKÉ CENTRUM

Biskupství ostravsko-opavské
**KATECHETICKÉ
A PEDAGOGICKÉ
CENTRUM**

Mgr. Šárka Koflerová
http://kpc.doo.cz, kpc@doo.cz
www.facebook.com/ostravakpc
tel. 596 116 522 kl. 235; 731 136 051

Poselství křesťanských Velikonoc – vstupy do výuky základních škol

V těchto dnech vyjíždějí proškolení lektoři z řad učitelů náboženství, katechetů či kněží do škol s programy Poselství křesťanských Velikonoc. Přejeme jim vnímavá a otevřená srdce žáků i vyučujících, se kterými se setkají. O loňských Velikonocích realizovali lektoři na 26 školách téměř 120 programů a přinesli více než 2 000 žáků základních a mateřských škol velikonoční poselství naděje, že život je silnější než smrt a dobro silnější než zlo.

V dalším čísle časopisu Okno se můžete těšit na reportáž ze škol, kde se tyto programy uskutečnily.

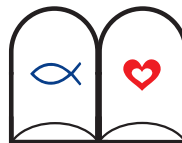
Děkanátní a supervizní setkání vyučujících náboženství, katechetů a kněží

V děkanátech naší diecéze se ti, kteří vyučují náboženství či vedou katecheze, setkávají dvakrát za školní rok na děkanátních setkáních a kromě toho mají možnost zúčastnit se také skupinové supervize. Chceme být podporou pro ty, kteří ve školách, ve farnostech působí a připravují výuku či katecheze pro druhé. A tak na setkáních prohlubujeme své znalosti, seznamujeme účastníky s novými materiály a aktualitami z našeho centra, ale také sdílíme, co ve své praxi prožíváme, vyměňujeme si své zkušenosti. Supervize zase pomáhá ohlédnout se za uplynulým obdobím, dát nový pohled na prožité a ukázat cesty do budoucna.

Máme radost, že se můžeme se setkávat a sdílet radosti i starosti. Těšíme se na setkání, která budou probíhat po Velikonocích.

ODBOR ŠKOLSTVÍ

Kostelní nám. 1, 728 02 Ostrava,
mzegzulkova@doo.cz
http://skolstvi.cirkev.cz
tel. 596 116 522 kl. 236

Pizza i houskový knedlík u Don Bosca

Středečním podvečerem se v ostravském Salesiánském středisku mládeže pravidelně linou různé vůně jídla. Děti se tam setkávají v kroužku Kuchtík a jednou za měsíc přichází na řadu Kuchařská soutěž.

Obojí má na starosti Michaela Bagárová, která se v kroužku Kuchtík inspiruje jak sezónními recepty, tak nápady od dětí. Snaží se jim ale taky rozšířit obzory. „Zkoušeli jsme třeba péct domácí rohlíky. Děti mají rády párky v rohlíku a nikdy předtím je nenapadlo, že by si mohly rohlíky upéct samy. Nedávno jsme také smažili koblihy nebo pekli houskový knedlík,“ vypočítává některé únorové a březnové recepty. Na kroužek, do kterého chodí stabilní skupinka dětí, jednou za měsíc navazuje i soutěžní pokračování. „Kuchařské soutěže začínají až po 17. hodině, kdy je středisko běžně zavřené. Pozoruji trend, že přichází stále více dětí z Oratoře, které jinak do Kuchtíka nechodí,“ popisuje Michaela Bagárová, která přehlídky v kuchyňských dovednostech začala pořádat v tomto školním roce.

Děti se zatím mohly předvést třeba při pečení perníčků nebo chystání toastů. V březnu se soutěžící pustili do přípravy pizzy. O nákup surovin se stará vedoucí kroužku: „Děti se na akci přihlašují týden dopředu a to už vědí, co budou vařit. Můžou za mnou tedy přijít a prokonzultovat vlastní nápady. Já nachystám základní suroviny, ale můžu zařadit i nečekané ingredience. Třeba u toastů si dva kluci vymysleli, že je obalí a usmaží ve vajíčku,“ zmiňuje Bagárová neobvyklé postupy. Inspirace přichází i z domova: „Jeden chlapec má maminku, která pracuje v kebabovém bistro. Chlapec tak u nás inovuje různé recepty kebabovými omáčkami.“

Aby se vše stihlo, těsto na pizzu připravovaly děti odpoledne už v kroužku Kuchtík a během soutěže se už staraly jen o povrch pizzy a pečení. Další pracovníci salesiánského střediska tvoří porotu, která může děti pochválit nebo poradit, co do příště vylepšit. (one)

Foto: Jakub Štefela

Centrum pro rodinu a sociální péči: vše začalo Desetiletím duchovní obnovy

Důležitou základnou Centra byla fara v Mariánských Horách, vzpomíná zakladatel Jan Zuchnický.

Důležité milníky našeho Centra

- 1993** Vznik Centra pro rodinu a sociální péči o. s.
- 2002** Vznik VÝZVY – projekt na podporu rodin s dětmi se zdravotním postižením.
- 2005** Klub Ámos – interaktivní výstavy, netradiční hlavolamy pro školy a veřejnost.
- 2007** 1. ročník benefiční akce Světlo dětem s handicapem.
- 2009** Vznik Střediska RODINA – zastřešující prarodinné aktivity.
- 2013** Začali jsme poskytovat službu Doprovázení pěstounských rodin.
Oslavili jsme 20. narozeniny benefičním festivalem FANDÍME RODINĚ.
- 2022** Oslava 20 let VÝZVY
15. ročník benefiční akce Světlo mladým s handicapem
Podpis smlouvy o nájmu nové budovy

Ostrava – Rok 2023 je pro Centrum pro rodinu a sociální péči zásadní. Je tomu už 30 let, co pečuje o vztahy, rodiny a handicapované. A proto jsme oslovili tři muže, kteří v průběhu let Centrum pro rodinu vedli. Dvoustranu přichystala Radka Moricová.

Psal se rok 1993 a v kalendáři se objevilo datum 27. dubna. Zrodilo se Centrum pro rodinu a sociální péči. Prvním předsedou se stal Jan Zuchnický, se kterým povídání o minulosti, přítomnosti a budoucnosti CPR začínáme. Jak to bylo a proč zrovna tento den? Listováním v kalendáři jsem zjistil, že to bylo úterý. Ale proč právě tento den, netuším. Sešlo se nás pár nadšenců, kteří už delší dobu o založení Centra pro rodinu uvažovali. Ten den jsme „už jenom“ psali stanovy, zvolili předsedu a vyplnili přihlášku nově vzniklého občanského sdružení pro následnou registraci na Ministerstvu vnitra. Cesta k tomuto kroku byla ale poněkud delší.

Co všechno tomu předcházelo?

To se musíme vrátit o několik let nazpátek – do roku 1987, kdy pan kardinál Tomášek vyhlásil Desetiletí duchovní obnovy. V Olomouci se začala scházet skupina lidí, kterým byla témata rodiny blízká. Z tohoto společenství vzniklo v roce 1991 olomoucké Centrum pro

rodinný život. My jsme na společných setkáních sbírali první zkušenosti s chodem takovéto neziskové organizace a začali přemýšlet o vzniku Centra pro rodinu v Ostravě.

Jistě jsi nebyl na všechno sám. Můžeš nám prozradit, o které nadšence spolu s tebou se jednalo, kteří se k takovému velkému kroku odhodlali?

Těch, kteří myšlenku vzniku Centra pro rodinu podporovali, bylo hodně. Mezi ty nejaktivnější patřili manželé Iva a Honza Zajíčkovi a později i Lenka a Milan Svojanovští. Velkým příznivcem byl i otec František Lobkowicz, v té době ještě farář v Mariánských Horách. Díky němu jsme přípravu snoubenců přesunuli z našich domácností do farních prostor, které nám nabídl.

Jaké služby jste v začátcích poskytovali a na jaké skupiny lidí jste se zaměřovali?

Jak jsem už zmínil, byla to hlavně příprava snoubenců před uzavřením církevního sňatku a různé typy víkendových pobytů. Zpočátku se těchto akcí účastnili hlavně naši známí, kamarádi, rodiny, se kterými jsme už nějak spolupracovali. Ti později přivedli své známé, a tím se okruh spolupracovníků rozšiřoval. Ale třeba na přípravu snoubenců přicházely páry z celé Ostravy i okolí.

Oslavy třicátého výročí od založení CPR odstartovala v neděli 19. března 2023 mše svatá s biskupem Martinem Foto: Lucia Petružjová

Snažím se nabídnout další úhel pohledu

K rozhovoru jsme pozvali i Honzu Zajíčka. Ten byl předsedou nejdelší dobu a pod jeho vedením došlo k největšímu nárůstu služeb a aktivit.

Stál jsi při samotném zrodu CPR a po Honzovi Zuchnickém ses stal jeho druhým předsedou. Během tvého vedení došlo k obrovskému rozšíření služeb a aktivit. Proč tomu tak bylo?

To, s čím jsme začínali, lidem něco říkalo, naplňovalo to jejich potřeby a touhy, protože žádný jiný typ pomoci nebo služby neexistoval. A tak se to začalo nabalovat jako sněhová koule. A to je jistě to nejlepší, protože svědectví jedněch přivedlo další a v některých segmentech tento princip funguje i doposud.

Zrodila se i Manželská setkání. Jak vznikla tato myšlenka a jaký je vlastně cíl tohoto setkávání?

Manželská setkání přišla z Finska. Ještě za totality je absolvoval jeden pár, který jimi byl tak plný, že to v Československu sdílel s přáteli. A tak v roce 1989 vznikl první minikurz na české úrovni. My jsme se potom v roce 1991 účastnili prvního setkání v Kroměříži, kde bylo 100 párů. Poptávka rostla, ale kapacita nebyla. V roce 1993–1994 vznikl kurz v Ostravě, kde už bylo 1 000 lidí. Ale to mělo své nedostatky. Takže už tenkrát jsme se bavili o tom, že je lepší mít více menších kurzů. A tak jsme po Slovensku a Liberci udělali první kurz ve Frenštátě v roce

Krájení narozeninového dortu v den oslavy výročí Centra. Nůž drží v ruce Jan Zajíček, talířek má připravený současný předseda CPR Marek Schneider. Foto: Lucia Petrůjová

1995. Kurzů je v současnosti v republice několik. Zvýšila se tak různost termínová i pestrost přednášejících.

Pracuješ jako mediátor a rodinný konzultant. Setkal ses s obrovským množstvím lidí, párů, manželů. Potýkají se mezilidské a partnerské vztahy v průběhu let s podobnými problémy, nebo se v časovém horizontu zcela mění?

Našel jsem si v tom takovou metaforu. Všichni jsme omezeni nějakým svým lidstvem. To lidství má nějaké zákonitosti a z toho vyplývají určité potřeby. Společenské podmínky se mění, ale lidství zůstává stejné. Potřeba milovat a být milován je v člověku zakotvena, člověk je tvor vztahový. Takže na úrovni potřeb je to stejné, jen jinak ztvárněné. V lidech, kteří přicházejí a jsou velmi zranění, vidím

nesmírnou touhu být milováni. To je ten hlavní princip, ke kterému se snažím je dovést. Není jeden bílý a druhý černý, ale dva černobílí, kteří si navzájem ublížili. A pokud uznám podíl vlastní viny na tom, co žijeme, tak se můžeme posunout dále.

Snažím se lidem předat nějakou dovednost nebo ukázat jejich vnímání trošku z jiného úhlu pohledu, než jsou schopni zachytit. Aby byli schopni si položit otázku, co já musím udělat jinak, aby nám spolu bylo lépe. Ne aby hledali řešení na druhé straně, ale především u sebe.

Kdo je pro tebe při tvé nelehké, ale velmi potřebné práci největší oporou a pomocí?

Odpověď je stručná: moje žena. Protože ta je mou největší oporou a pomocí a zároveň někdy i trenážerem dovedností.

Příští milník: stěhování na Fifejdy

Zatímco vzpomínáme, fundraisingové oddělení má plno práce se sháněním financí na přestavbu nového sídla centra. Stěhování z Vítkovic bylo pro současného předsedu **Marka Schneidera** hlavní prioritou už při nástupu.

„Mým prvotním cílem bylo najít nové větší zázemí pro naši organizaci, což se podařilo v podobě velkého objektu v centru Ostravy,“ ohlíží se Marek Schneider za svými začátky ve vedení. S řízením organizace, plánováním i organizačními změnami mu pomáhá Výkonná rada. Výhled do budoucna aktuálně úzce souvisí s budováním nového sídla v areálu městské nemocnice.

Stavební dokumentace je hotová a rozpočet hovoří jasně. Cena za stěhování do moderních prostor sahá k 54 milionům Kč. „Největší část (42 milionů Kč) bychom měli získat z dotace EU. Za velký úspěch považuji, že v únoru schválilo Zastupitelstvo města Ostravy náš projekt do své strategie a vyčlenilo na něj prostředky,“ vypočítává Schneider. Centrum by se mělo do svého dílu stavby pustit už letos na podzim, aby se mohlo za dva roky stěhovat. „Díky budoucímu novému objektu můžeme nabídnout své služby a aktivity většímu počtu zájemců a uživatelů. V centru Ostravy budeme dostupnější lidem, rodinám. Nové vý-

zvy, projekty, nápady vzejdou postupně s novým místem,“ těší se současný předseda CPR, který se podílí také na dobrodružných pobytech EXPEDICE pro táty a jejich děti.

Kromě shánění chybějících 12 milionů Kč Centrum čeká v příštích letech také spousta práce při doprovázení rodin v jejich radostech i obtížích. „Naše organizace je tvořena profesionálními a srdečnými lidmi, kteří společně vytvářejí krásné smysluplné dílo ve službě lidem. Vyprošuji nám všem Boží požehnání, zdravý společný růst a otevřenou náruč ke všem potřebným, hledajícím a naslouchajícím,“ uzavírá Schneider.

Vzpomínám kvůli budoucnosti

Ostrava – Farník ze Svinova Leo Žídek získal v lednu získal ocenění Ústavu pro studium totalitních režimů „Za svobodu, demokracii a lidská práva 2022.“ Loni oslavil devadesátiny a jeho hlas svědka minulosti je stále slyšet.

Kdybyste měl ve zkratce sdělit, jak vás doba komunismu poznamenala, co byste řekl?

Mě ta doba postihla tím, že jsem téměř desetinu svého života strávil v kriminále – takže jsem starý kriminálník. Přesto se nemusím za nic stydět, poněvadž ty zákony, které jsem porušil, nebyly dobré. Naopak, takové zákony člověk porušovat musí a musí dělat i něco pro to, aby takové zákony nebyly.

Měl jste stran toho systému jasno od začátku?

Za války jsem jako kluk nemohl ještě nic dělat a komunisté bojovali proti nacismu, ale v r. 1948, kdy mi bylo 16 let, už se vědělo, co to komunismus je. Byl jsem proti té myšlence od začátku a postavil jsem se proti ní. Ne sice se zbraní v ruce, spíše jsem se zaměřil na boj slovem. Taký je to jediná možná cesta jak přemoci zlo, protože když někdo vystupuje proti zlu zase násilím, není to v pořádku, protože se přitom mohou stát i nespravedlivé věci, kvůli kterým se pak chtějí napadení lidé mstít. Je to pak neustálé řetězení zla.

Co jste tedy dělal?

V tom r. 1948 jsem byl v kvintě. Tenkrát jsme se museli vystěhovat z mého rodiště v Dolní Lutyni, poněvadž tatínek se jako předseda okresního výboru jedné pravicové strany postavil proti spolupráci s novým režimem, a stal se tak pro něj nežádoucím. Přestěhovali jsme se do Nového Jičína, já tam pokračoval na gymnáziu a projevoval jsem se vůči novému režimu odmítavě. Taký jsem nevstoupil do ČSM (Československý svaz mládeže). Členství v této organizaci, která vychovávala mládež v socialistickém duchu, bylo nepsanou podmínkou pro další studium. Když jsem pak měl v r. 1951 maturovat, nebyl jsem k maturitě připuštěn, třebaže jsem měl dobrý prospěch a písemné zkoušky za sebou. Musel jsem odejít do výroby – do stavebních závodů. Uvažoval jsem, co dál, chtěl jsem nějaké vzdělání získat, přitom jsem věděl, že

tady se k němu nedostanu, protože jsem odmítal i nadále vstoupit do ČSM. Jediná možnost byla studovat mimo republiku. Rozhodl jsem jít studovat sociologii do Západního Německa. Dostat se na Západ bylo tenkrát pro běžného občana zloha nemožné. Tehdy jsem od přátel dostal nabídku, že bych mohl být spolu s jedním mým pozdějším přítelem přiveden přes hranice.

Tehdy došlo k vašemu zatčení?

Kvůli tomu jsme se sešli 18. srpna 1952 v Brně na Petrově na schůzce se dvěma ilegálními pracovníky a také mými přáteli, ale nedopadlo to dobře. Po zhruba půlhodinové schůzce, kde jsem těm dvěma řekl o sobě, jaké mám úmysly, že mám u sebe nějaké letáky, že tam chci studovat, ale za dva tři roky se vrátit (tenkrát se totiž věřilo, že ten režim nevydrží), jsme se rozešli. Krátce poté, když jsem s jedním ze svých přátel odcházel dolů na Zelný trh, ozval se za námi dupot. Byli jsme vyzváni, ať se zastavíme a zvedneme ruce. Byli jsme zatčeni, naloženi do auta a odvezeni na „estebárnu“ na rohu Bratislavské a Příčné. A tam začala má vězeňská kariéra.

Jaké jste měl první dojmy? Šok? Strach?

Já tenkrát neměl v Brně zajištěný nocleh, a když jsem se ocitl v cele se dveřmi bez kliky zevnitř, řekl jsem si: „Tak to je dobře, už mám nocleh zajištěný.“ Jen jsem nevěděl, že to bude na osm let dopředu... Taký se mi dost prodražilo, protože jsme si museli pobyt ve

vězení i ve vyšetřovací vazbě platit. Bylo to takové apartmá, kde bylo na ploše 2 x 5 m všechno – obývací, ložnice, jídelna i sociální zařízení, úplný přepych. Když pozatýkali další, odvezli nás do Ostravy na „krajzák“, tj. do krajského vězení, kde jsem strávil takřka 10 měsíců ve vyšetřovací vazbě.

Jak to probíhalo dál?

První období ve vyšetřovací vazbě bylo nejhorší – tam jsme byli na samotce, já třeba 5 měsíců. Neměl jsem žádné vycházky, jen jednou nebo dvakrát jsem se ocitl na malou chvilku na vězeňském dvoře. Samozřejmě žádné návštěvy, v zimě velká zima a pro mne jako pro mladého člověka taky hlad. Zpestřovali nám to vyšetřováním, při němž na nás činili psychický i fyzický nátlak. K fyzickému patřilo bití při vyšetřování. Probíhalo to tak, že nejprve přišel takový „mírný“ estébák, který tvrdil, že pokud se vyšetřovaný přizná, dostane nižší trest a další výhody. Když na to vězeň nezabral, proměnil se vyšetřovatel v normálního estébáka nebo přišel jiný a začalo to nejprve vyhrožováním. Když ani to nepomohlo, zavolal dva tři chlapy, kteří mlátili vězně hlava nehlava, kolikrát až do bezvědomí. Pak ho polili vodou a začali nanovo. Nebo posílali do korekce – malé místnosti s betonovou podlahou, v níž zářilo ve dne v noci světlo, nebo tam byla naprostá tma a nebyla tam možnost si odpočinout, navíc tam chodili dozorci a vězně tloukli. K jídlu kousek chleba

a trochu kávy nebo nic. Tam měl vězeň změkknout. Psychický nátlak prováděli např. tak, že ženatému vězni řekli, že k jeho ženě chodí večer nějak často jeho soused. To způsobovalo vyšetřovanému při jeho pobytu na samotce samozřejmě velké trauma. Ta odloučenost od dětí pro ženaté byla také velká útrapa. Já měl štěstí, že jsem byl svobodný. Musím říct, že mě rodiče celou dobu podporovali. Nepříznivě působil i hlad, zima, nedostatek činnosti a dlouhá samota. Soud jsme měli v červnu r. 1953, bylo nás tam 11, udělali z nás skupinu, i když jsme se všichni ani neznali.

Bradna a spol.

Ano. Vinili nás z úmyslu opustit republiku, z nedovolené činnosti mezi mládeží. Největší trest u nás padl na 15 let, já dostal 8 let, protože jsem podle tehdejších zákonů jako mladistvý mohl dostat poloviční sazbu. Pak nás poslali do koncentračních táborů a věznic.

Jak jste to měl ve vztahu ke komunistům?

Když jsme dostali rozsudek, všichni jsme řekli, že přijímáme a pak ještě něco. Začal to ten první – otec Bradna. Ten řekl, že jim odpouští a že se bude za své soudce modlit. Další to řekl i na adresu zapisovatelky, že vůči nikomu necítíme žádnou zlobu. Podobně jsme to zopakovali skoro všichni. My jsme necítili nenávist vůči osobám, jen vůči komunistické ideologii.

Kterými lágry jste prošel?

Já se přes ústřední tábor Bratrství v Jáchymově dostal do Horního Slavkova na tábor Svatopluk a tam jsem se začátkem září stal jáchymovským otrokem, který byl nucen dobývat uranovou rudu pro Sovětský svaz. Později jsem poznal ještě tábory Vojna a Bytíz na Příbramsku. Po příchodu na tábor Svatopluk jsme prošli bleskovým školením o bezpečnosti a způsobu těžby, takže během dvou hodin jsem se vyučil horníkem. Naštěstí jsem ale na rozdíl od mnoha jiných přežil, neměl jsem žádné smrtelné zranění, jen pár lehčích, nepoznamenalo mě ani radioaktivní záření.

Co život jako takový v těch lágrech?

Pobyt tam byl svým způsobem mírnější, poněvadž jsem se tam setkával s přáteli nebo uzavíral přátelství nová. Byli to lidé stejného smýšlení, takže jsme tam v jistém smyslu měli více svobody

než ti, co nebyli zavřeni. Mohli jsme svobodně nadávat na režim – na rozdíl od občanů, žijících mimo ostnaté dráty a mříže.

Prožil jste tam nějakou krizi?

Krizová situace trvala prakticky po celou dobu věznění. V 50. letech jsme se obávali, že by nás mohli odsunout do Sovětského svazu na Sibiř do pověstných gulagů. Po celou dobu jsme žili v nejistotě, co se nám může stát, co se děje doma a jak to vše dopadne, ale držela nás silná víra a naděje, že režim musí jednou padnout. Netušili jsme, že u nás to bude až po 41 letech! Na lágrech a ve věznicích jsme však byli posilováni společnou nadějí, že to bude brzy. Probíhající těžkosti nám pomáhala překonávat i osobní víra v pomoc Boží. Ve šťastný konec věřili i nevěřící. Dokázali se nevzdát a nepodlehnout skepsi a beznaději. Velkou posilou bylo naše společenství lidí stejných názorů a vzájemná pomoc jednoho druhému.

Přišel rok 1960 a vaše propuštění. Dá se nějak popsat, co jste prožíval?

Mrzelo nás, že nás propouštějí komunisté, že režim ještě nepadl. Ale měli jsme radost, že jsme se dostali domů a že většina z nás se opět setkala se svými nejbližšími. Pro mne to platilo v plné míře. Rodiče mě přijali s otevřenou náručí a všemožně mě podporovali, abych se cítil dobře. Jsem jim za to nesmírně vděčný.

Jaké byly vaše osudy poté?

Při propuštění nám bylo otevřeně řečeno, že můžeme být zaměstnáni jen

v dolech, hutích nebo ve stavebnictví, že si nemůžeme vybírat, co bychom chtěli dělat. Když jsem dostal nabídku pracovat v jedné partě dlaždičů, neváhal jsem a zůstal jsem tam až do r. 1965. Jen jsem musel v té době odsloužit také 2 roky na vojně. V r. 1964 jsem využil určitého zmírnění politické situace a externě jsem složil maturitu. O rok později jsem se přihlásil do abiturientského kurzu programátorů, ale k počítačům jsem se z kadrových důvodů nedostal. V r. 1966 jsem se poprvé a naposled oženil. Máme 3 děti a 13 vnoučat. V témže roce se mi podařilo získat zaměstnání jako zásobovací technik u jednoho národního podniku. Tam jsem zůstal až do r. 1992, kdy jsem dostal infarkt a po půlroční nemocenské odešel v 60 letech do důchodu. V důchodu však nezahálím, ale pokud ještě mohu, angažuji se jako pamětník a svědek minulosti. Účastním se besed na školách i pro veřejnost a připomínám mladším generacím, co se u nás odehrávalo v minulém století. Nechci si stěžovat nebo se litovat, mluvím o té minulosti proto, aby se neopakovala, aby mladí věděli, co se dělo a co by se už nemělo stát, takže to vzpomínání je věnováno spíše naší budoucnosti – budoucnosti našich dětí a vnuků.

Vnímají vás?

Bohudíky, poslouchají mne. A kdyby si jen každý desátý zapamatoval, co to znamená žít v nesvobodě, a vyvodil by z toho důsledky, tak můžeme být rádi, že nad příštími generacemi slunce ještě nezapadne.

Libor Rösner

Leo Židek o paměť na komunistické pronásledování aktivně pečuje. Zúčastnil se třeba únorového setkání v Krnově. Foto: Aleš Repka / Člověk a Víra (Snímek na vedlejší straně je z archivu L. Žídka).

Jak žít z velikonoční radosti dlouhodobě?

Jak „sprint“ velikonočního tridua proměnit ve „vytrvalostní běh“ delší doby velikonoční?

Prožití doby předcházející Velikonocům – doby postní – je po všech stránkách daleko propracovanější než následná doba velikonoční. Čím to je? Že by únavou po námaze, kterou jsme věnovali právě postní přípravě? Nebo je opravdu velikonoční doba určená jen k vydechnutí a odpočinku od všeho toho, co předcházelo? Doba, kdy se prostě máme jen radovat, slavit – a to stačí?

Mluví o tom už svatý Augustin v jednom ze svých kázání k velikonoční době, kde přirovnává dobu před Velikonocemi a po Velikonocích ke dvěma apoštolům (viz 21. kapitola Janova evangelia): Petr, který má následovat Pána, představuje čas putování a námahy našeho života, tedy čas doby postní. Jan, který má zůstat, už představuje dobu odpočinku po pouti, dobu velikonoční, která je předobrazem Božího království a doby konečné spásy.

Radost je činnost příjemná a jde nám sama od sebe, pokud k ní máme důvod nebo podněty. Ale přece jen, 50 dnů je dlouhá doba. Jak si po celý ten čas nechat vzít velikonoční radost?

K odpovědi použijí čtyři obrazy, které se navzájem doplňují. Čtyři prameny, ze kterých můžeme čerpat, aby naše radost nevyprchala:

1. pramen: liturgie

Po celou dobu velikonoční můžeme naslouchat biblickým příběhům plným naděje. Jsou to jednak vlastní vyprávění o setkání se Vzkříšeným, ale také řada dalších textů s pozitivním poselstvím. Nakonec název „evangelium“ se přece překládá jako „dobrá, radostná zpráva“. A tak nejen o nedělích, ale i ve všední dny můžeme číst nebo naslouchat vybraným textům a připomínat si setkání se Vzkříšeným: u hrobu, ve večeradle nebo i na břehu jezera.

2. pramen: příroda

Velikonoce jsou zasazené do jarního období, ve kterém příroda zakouší nové vzkříšení a které nám samo o sobě staví před oči spoustu podobností a obrazů z duchovního života. Na každém kroku tedy můžeme v přírodě hledat a nacházet důvody k radosti, stačí jen chodit s ote-

Udržet radost 50 dnů, to je docela dlouhá doba. Foto: Jarmila Fussová / Člověk a Víra

vřenýma očima. Stromy, které vypadaly přes zimu jako mrtvé, zase ožívají. Právě tak semínka či zrno, které po léta ležely v suchu, tmě a chladu, dány do země zase ožívají. Zázraky života se v přírodě dějí na každém kroku, ani je nestihnáme obdivovat a žasnout, jak rychle a kolik se toho kolem nás v tomto období děje.

3. pramen: setkání s bližními

Všimněme si, jak se zpráva o vzkříšení šíří od úst k ústům. Radost se prožívá jejím sdílením. Proto je velikonoční doba vhodná pro setkání. S kým? Možná právě s těmi, kterým radost schází. Vždyť „sdílená radost je dvojnásobná radost a sdílená bolest je poloviční bolest“, jak říká jedno rčení. Každé setkání, v kterém můžeme vzájemně sdílet naději, je zdrojem radosti. Naslouchání je plodem lásky – a to je přece ona nesmrtelná síla, která Krista vzkřísila z mrtvých.

4. pramen: vděčnost

Vděčnost je plod vědomé snaha vidět věci kolem nás i v nás „velikonočním pohledem“. Ten nám totiž pomáhá povznést se nad starosti a bolesti právě tím, že nám před oči staví definitivní vítězství života nad smrtí, dobra nad zlem. Vizi, která se týká i každého z nás! Můžeme se tedy denně snažit vidět a vědomě vyhledávat to dobré, co máme, a být za to vděční.

Celá naše velikonoční cesta nakonec ústí do slavnosti Letnic – do času vzývání Ducha i oslavy jeho seslání, onoho Daru shůry i Dárce všech dobrých darů! Ve výčtu ovoce Ducha je radost jmenována na druhém místě hned po lásce (viz List Galaťanům 5, 22-23).

Vděčností tedy začíná, trvá a vrcholí celé toto 50denní období: vděčností za nový, obnovený a trvalý život. A vděčnost je jeden z velikých zdrojů radosti.

Jak tedy prožít velikonoční dobu, aby z nás radost nevyprchala? Nebo jak ji najít, když právě prožíváme naši osobní dobu postní, smutek ze ztráty, nesnáze všeho druhu nebo dokonce náš „Velký pátek“?

Je to vlastně všechno velmi prosté, asi jako chůze, kráčení. A když kráčíme s otevřenýma očima, najdeme kolem nás nepřeberné množství podnětů. Právě tak nabízí i čas velikonoční doby spoustu impulsů při bohoslužbách, v přírodě, v setkáních s bližními i v nás samotných, které nám stále mohou připomínat: Máme proč se radovat, vždyť díky Velikonocům víme, že život je silnější než smrt a že dobro bude mít jednou poslední slovo! Přeji nám všem radostnou dobu velikonoční!

**P. Jan Vecheta,
farář v Domaslavicích**

Co se skrývá v kříži a jak zkrotit mobil

Jaké knihy si nechat ujit v březnu? Své tipy sdílí vedoucí prodejny Karmelitánského nakladatelství na opavském Dolním náměstí **Jan Pilař**.

Člověk má věřit celým tělem

Max Kašparů

Tentokrát se v nové knize zaměřil oblíbený přednášející, spisovatel, lékař a řeckokatolický kněz Max Kašparů na lidské tělo. Hlava, ústa, oči, uši, ruce, nohy a srdce. Na zdravý těchto sedmi částí našeho těla závisí kvalita našeho života i život sám. Každá z nich přitom nese svůj přesný význam v anatomickém slovníku i jasný smysl v biblickém textu. O sedmi částech lidského těla vzniklo nejvíce přísloví, poučení i aforismů.

Kdekoli knížku otevřeme, narazíme na nějakou anekdotu nebo příběh z lékařské praxe. To strhne pozornost a Max Kašparů pak přejde k hlubším úvahám: „Křesťanská víra je plná paradoxů. Pokud chceme jít dopředu, musíme se vrátit zpět k evangeliu. Pokud chceme jít nahoru, musíme nejprve sestoupit do hlubin. Chceme-li změnit okolí, musíme prvně změnit sebe.“

Autor se možná až moc často pouští do kritiky dnešní společnosti. Naštěstí to není kritika samoučelná. Má čtenáře vyburcovat, aby použil své oči a díval se, kde je potřeba světu pomoci. Aby nenechal své srdce vychladnout, ale aby hořelo pro Krista.

Karmelitánské nakladatelství, 96 stran.

S mobilem do Božího království?

25 úvah o tom, proč je internet dobrý sluha i zlý pán

Josef Ptáček

Internet, počítače a chytré telefony zasahují v posledních letech do našeho každodenního života. Není proto divu, že ovlivňují i náš život duchovní.

P. Josef Ptáček dělá pro Arcibiskupství pražské metodika informačních technologií a promýšlí zdravý přístup křesťana k technice. Z toho se zrodila kniha, která v krátkých kapitolách seznamuje čtenáře s touto problematikou. Snaží se být čtením pro každého; mladého člověka donutí promyslet svou případnou závislost na internetu, staršího čtenáře zase jednoduše seznámí s problematikou, o které dosud netušil. To je přednost, ale i nevýhoda zároveň. Některá témata jsou totiž tak specifická, že není možné na třech stránkách (do kterých se každá kapitola vejde) popsat dostatečně.

Kapitoly bývají uvedeny příběhem, který čtenáře spolehlivě zaujme. Pokaždé také končí odstavcem Osvědčený tip, kde je uvedena konkrétní rada, odkaz na web nebo užitečnou aplikaci, ale třeba i výzva k zamýšlení a zpytování svědomí.

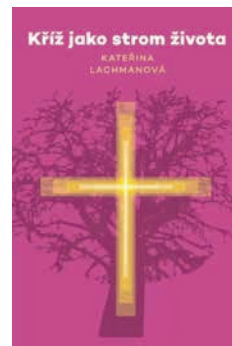
Kniha vysvětluje fungování zdánlivě bezplatných služeb, otevírá téma internetové pornografie, odhaluje zásady dobré diskuze, upozorňuje na pravidla bezpečnosti (např. v používání hesel, podvodné zprávy), varuje před řetězovými maily, a to i před těmi, které se tváří zbožně a vyzývají k modlitbě. Nakonec nabízí modlitbu nad telefonem, aby jeho majitele Bůh posiloval ve správném používání.

Karmelitánské nakladatelství, 120 stran.

Kříž jako strom života

Kateřina Lachmanová

Už se nám v křesťanské prodejně stalo, že zákaznice měla zájem o obrázky svatých, ale když pohledem zavadila o kříž, otřásla se slovy: „Fuj, to je symbol smrti, to bych domů nechtěla!“

A měla pravdu, pro člověka Ježíšovy doby to byl opravdu nástroj nejhroživějšího umučení. Křesťané byli zpočátku vysmíváni, že jej uctívají. Ani dnes není správné pochopení tohoto nejrozšířenějšího symbolu křesťanství samozřejmé. A ještě těžší je správně pochopit Ježíšovu oběť.

Právě proto otevřela téma kříže ve své nové knize teoložka a psycholožka Kateřina Lachmanová. Začíná chybnými pohledy, ale brzy přechází k tomu hlavnímu: k dobrým zprávám, které jsou pro nás v kříži ukryté. Postupně se tak věnuje velikosti Boží lásky k člověku. Když za nás Kristus tolik obětoval, znamená to, že musíme mít v Božích očích opravdu velkou cenu. Dále víme, že Ježíšův příběh křížem neskončil, zlo prostě nemá poslední slovo. A další dobrou zprávou je, že i utrpení může mít smysl.

Tyto dobré zprávy jsou v kříži zakódované, takže nemusí být na první pohled čitelné. Autorka nám je ale ve své krátké knížce odhaluje a postupně ukazuje, že pohled na Ježíše na kříži v nás nemá vyvolávat úzkost ani strach. Naopak přirovnává dřevo kříže ke stromu, zpod jehož paty vyvěrají prameny vody pro všechny žíznivé, který dává stín všem unaveným a jeho koruna je korunou vítězství.

Vydal Doron, 76 stran.

Sváteční benefice v Ostravě-Kunčičkách

Farnost Ostrava-Kunčičky se pouští do třetí fáze rekonstrukce cenných varhan z r. 1883, které jsou ještě starší než tamní kostel sv. Antonína Padovského. Nástroj původně hrál v kostele sv. Josefa na Slezské Ostravě. V Kunčičkách opravili už v roce 2018 motor a elektřinu, o tři roky později píšely. Teď přichází na řadu obzvláště hodnotná část varhan: hrací pult, kde je část kláves ze slonové kosti. Právě ony a kvalitní materiál, který je zachován dodnes, z nástroje dělají jeden z nejhodnotnějších na Ostravsku. „Po Velikonočních se začne dělat nová pedálnice podle

Foto: Viktorie Šupolová / Člověk a Víra

původního vzoru Rieger,“ zmiňuje nejbližší kroky varhanář Petr Bernat. Farnost pořádá v blízké době dva benefiční koncerty, jejichž výtěžek na opravy přispěje. V neděli 16. dubna od 9 hodin zahrají houslistky a členky Janáčkovy filharmonie Ostrava Alžběta Falcníková a Marie Korpasová, studenti Janáčkovy konzervatoře Šimon Zajac (klavír), Alexandra Piskořová a Richard Irein (flétny), zpěvem přispějí členky operního studia při NDM Lucie Diehelová a Natálie Dragonová. Druhý koncert se uskuteční také v neděli, a to 21. května v 9 hodin.

Biskup prožil víkend s bohoslovci v Římě

Řím – Loni jsme my tři diecézní bohoslovci vyrazili spolu s biskupem Martinem do Beskyd, počasí nám přálo a dobře jsme se bavili, ale v neděli se mě zmocnil trochu neklid: „Otče biskupe, a jak to uděláme příští rok, až budu studovat v Římě? To pojedete na víkend jen s Filipem a Vojtou? Nechcete s nimi přijet za mnou?“

Filip na mě mrkl, ale otec biskup to zřejmě považoval za pokus o vtíp. Opakovaný vtíp prý není vtípem, ale zopakoval jsem svůj bláhový nápad na našem předvánočním setkání na biskupství v Ostravě a otec biskup k našemu velkému překvapení souhlasil. Souhlasili i představení římského semináře Nepomucenum, který je teď mým domovem, a tak v pátek po 2. neděli postní ve večerních hodinách otec rektor Roman Czudek vyzvedl tříčlennou ostravsko-opavskou delegaci na letišti Fiumicino.

Sobota byla jediným celým dnem, který jsme měli k dispozici, tak jsme se ji snažili naplno využít. V doprovodu otce vicerektora Vojtěcha a P. Michala Krenželoka, který v Římě studuje, jsme ráno vyrazili do Svatopetrské baziliky ve Vatikánu, kde jsme o čtvrt na devět sloužili mši svatou v kryptách blízko hrobu svatého Petra. Pro Filipa to byla poněkud krátká, ale vůbec první návštěva Baziliky svatého Petra. Uctili jsme svatého Václava u českého oltáře v pravé příčné lodi, kam pořádková služba pouští jen

kajícníky ke zpovědi, obdivovali jsme nádhernou Pietu, kterou Michelangelo vytvořil v pouhých 24 letech, a hledali na mramorové podlaze hlavní lodi rozměry Svatovítské katedrály mezi značkami, které ukazují velikost jiných velechrámů.

Úzkými uličkami jsme proklíčkovali k dalšímu mariánskému kostelu – Santa Maria in Vallicella, který se nazývá také Chiesa Nuova a je hlavním kostelem kongregace oratoriánů. Ti vzešli ze společenství kolem svatého Filipa Neriho (1515–1595), „druhého apoštola Říma“ a „nejveselejšího ze všech světců“. V osmiboké kapli na konci levé boční lodi barokně pomпézního kostela jsou v hrobce zdobené perletí uloženy jeho ostatky. Pokaždé,

když tam přijdete, najdete u něj někoho tiše klečat a modlit se. Také my jsme tam setrvali v krátké modlitbě, ale potom nám zvědavost nedala, abychom se nepokusili proniknout do tzv. Pokojů svatého Filipa. Sám jsem tam nikdy nebyl, ale suverénně jsem celou skupinku zavedl do sakristie. Na přítomnou řeholnici někteří z nás zapůsobili svým osobním šarmem, jiní pak kolárky pod bradou, a ona souhlasila, že nás provede.

Neděle byla poměrně krátká. Ráno otec biskup předsedal latinské mši svaté, které se kromě všech bohoslovců a českých kněží v hojném počtu zúčastnili i mimo-evropští obyvatelé Nepomucena, naši spolubratři kněží, kteří studují v Římě a pocházejí hlavně z Indie, Kamerunu a Tanzanie. Po mši následovala vydatná svačina, která měla nahradit oběd, a otec rektor usoudil, že máme právě dost času na to, abychom navštívili předposlední ze sedmi poutních kostelů – Baziliku svatého Pavla za hradbami.

Nad hrobem Apoštola národů jsme se s otcem biskupem naposledy společně pomodlili za naši diecézi, za její kněze, za nás, co ke kněžství směřujeme, i za ty, které si Pán teprve povolá, a vůbec za všechny naše dobrodince, díky nimž jsme mohli i tento víkend prožít natolik intenzivně a spolu.

Vojtěch Kolář, bohoslovec

Krátko: celá reportáž se objeví na webu Nepomucenum (www.nepomucenum.it)

„Kratce“

Hukvaldský HUBERT zve děti na **letní příměstské tábory** v pěti turnusech. Pobyty jsou určeny pro děti od 4 do 12 let a trvají vždy od pondělí do pátku. Na dohled od hukvaldské obory se děti dozvědí více o tajemstvích přírody, vyzkouší si badatelské postupy a rozvinou kreativitu. Přihlašování je otevřené, na některých turnusech zbývají poslední volná místa. Více na webové stránce: www.ekohubert.cz.

Průřez nejlepšími fotografiemi loňského roku z českého křesťanského prostředí je až do 27. dubna k vidění v katedrále Božského Spasitele. **Výstava spolku Člověk a Víra** začíná vernisáží na Květnou neděli.

Ministranti naší diecéze letos na svou pouť zamíří do olomouckého kněžského semináře. Takzvaný **Ministrantský den** se uskuteční v sobotu 29. dubna a je určený pro kluky a holky druhého stupně ZŠ a středoškoláky. Přihlašování mají na starosti ministrantští vedoucí nebo kněží. Více informací na webu ministranti.doo.cz.

Jablunkovská mládež zve na **Ministrantský fotbalový turnaj** (27. května). Ještě před úvodním výkopem se týmy setkají v 8.00 v kostele Božího Těla při mši svaté. Utkání se odehrají buď na stadionu Spartaku Jablunkov, nebo v případě velmi špatného počasí v tělocvičně v Návsí. Soutěží týmy ve třech kategoriích (do 12 let, 12–15 let a nad 15 let). V každém má být brankář, pět

hráčů v poli a případně náhradníci. Každý tým si s sebou může přivést také jednoho rozhodčího. Je třeba se přihlásit předem do 19. května na adresu: mladez.jablunkov@gmail.com.

Sochu arcibiskupa Antonína C. Stojana odhalí v sobotu 15. dubna v Příboře před farním kostelem. Setkání začíná v 9.30 a naváže na něj vernisáž výstavy o arcibiskupovi, od jehož úmrtí letos uplyne 100 let. Výstava bude ve farním kostele k vidění po bohoslužbách a dále pravidelně v sobotu dopoledne a v neděli odpoledne. Z chrámu Narození Panny Marie se pak účastníci přesunou do refektáře piaristického kláštera na přednášku „Tatíček Stojan v životě a paměti“ historika Jaroslava Šebka, která začíná v 10.40.

Jeden pohřeb týdně a tisíce knoflíků

Libhošť – V Libhošti na Novojičínsku ožívají památku tamního dlouholetého faráře P. Josefa Slavička. V úterý 18. dubna zve tamní knihovna Zdeňka Vavříka na minikonferenci do Trámového sálu tamního Fojtství. Mluvit se bude o knězi, který kromě farní pastorače stihl zanechat stopu v archeologii, geologii i regionálním písemnictví. Jeden příspěvek přednese také P. Jan Larisch.

Josef Slaviček se narodil 3. ledna 1866 v Milkově (okres Litovel) jako šestý z devíti dětí. Rodiče byli rolníci. V letech 1877–1885 studoval na Slovanském gymnáziu v Olomouci, kde 8. července 1885 složil úspěšně maturitní zkoušku. Následně pokračoval v letech 1885–1889 ve studiu na bohoslovecké fakultě a 5. července 1889 byl vysvěcen na kněze. Jako novokněz byl poslán ve funkci kaplana do farnosti Velká (dnes Valašská) Bystřice u Rožnova, kde působil jako kaplan až do roku 1892, na cca 4 měsíce se stal administrátorem (tj. provizorním správcem) farnosti Veselá u Valašského Meziříčí a od června 1892 byl ustanoven jako kaplan v Prostějově a po třech letech jako katecheta na tamní měšťanské dívčí škole. V roce 1901 byl ve svých 35 letech jmenován farářem a 16. července byl instalován ve farnosti sv. Jakuba Staršího v Libhošti na Novojičínsku. Zde následně prožil 29 let svého kněžského života.

Farářem v době velkých změn

Obec a farnost Libhošť s farním kostelem sv. Jakuba Staršího byla součástí novojičínského děkanátu, v době jeho příchodu čítala 1 265 obyvatel a jejich počet postupně narůstal. V době odchodu P. Slavička do penze měla obec 1 594 obyvatel – dle statistik 100% římskokatolického vyznání s českou obcovací řečí. Ve farnosti pracoval spolek adorátorů, společenství živého růžence a spolek misijní. Počet křtů se v době působení P. Josefa Slavička pohyboval v průměru kolem 53/rok, počet svateb 15/rok a počet pohřbů 31/rok. V obci byla trojtřídní a později pětiletá obecná škola, v některých ročních doplněná o paralelní třídu. Počet hodin náboženství při dvouhodinové dotaci se pohyboval v rozmezí 8–12 hodin náboženství týdně.

P. Josef Slaviček. Foto: z archivu Petra Horáka

Navenek se jednalo o zemědělskou obec. Ta se ale postupně díky své poloze u hlavní cesty mezi regionálním průmyslovými centry Novým Jičínem, Příborem a Kopřivnicí a vzhledem k pracovním možnostem v těchto centrech stávala obcí dělnickou se všemi společenskými změnami s tím souvisejícími. Z katolických spolků zde postupně i díky impulzům faráře Slavička vznikla a pracovala Skupina Všeodborového sdružení křesťanského dělnictva (r. 1907), Tělocvičná Jednota Orel (r. 1920) a také odbočka Svazu katolických žen a dívek (r. 1925). Jako politický reprezentant místních katolíků vystupovala Lidová jednota, tedy místní skupina Československé strany lidové (r. 1919). Zatímco katolický spolkový život P. Josef Slaviček podporoval, v rámci politického života si udržoval – zvláště v období před volbami – přísnou neutralitu.

Z dochovaných dokumentů je možno říci, že se P. Josef o svou farnost vzorně staral, a to jak po stránce duchovní (dvakrát se v ní za dobu jeho působení konaly lidové misie), tak po stránce materiální – díky dobré spolupráci s farníky, spolky i s obcí bylo o kostel vzorně pečováno. I když měl svoje politické, popř. náboženské protivníky – žil v době plné proticírkevních útoků provázejících vznik Československa –, vždy usiloval o objektivní nahléd a projevoval zájem o každou duši. V roce 1929 odešel na odpočinek a jako kněz-důchodce se pře-

stěhoval do Frenštátu pod Radhoštěm, kde ještě vypomáhal v duchovní správě.

Asi by na kněžském životě P. Josefa Slavička nebylo kromě poctivé a zodpovědně vykonávané kněžské práce „nic mimořádného“, kdyby vedle vzorného plnění svých kněžských povinností neměl sběratelskou vášně.

Mince, houby, valouny

Ta se projevila již v době jeho středoškolských studií v Olomouci, kdy si založil numismatickou sbírku a pokračoval v ní v době kaplanování v Prostějově. Za svého působení v Libhošti se stal uznávaným sběratelem a následně i odborníkem hned v několika směrech, především v oboru geologie a paleontologie. Na začátku byl „prý“ jen úmysl pořídit pro muzeum ve Štramberku sbírku místních hornin. Ve svém volném čase P. Slaviček vyrážel do okolí Libhoště a hledal, nacházel a sbíral bludné valouny pazourku a exotické valouny štramberského vápence se zkamenělými korály, houbami a různými živočichy. Po devíti letech práce vytvořil sbírku čítající přes 2 500 kusů hornin a fosilií.

Druhý hlavní směr jeho zájmu byl národopis. Při pastoračních návštěvách svých farníků prolézal komory a půdy a shledával starožitnosti: keramiku, malby na skle, čepce, šátky, dýmky, různé drobnosti; mimo jiné sesbíral na 18 tisíc knoflíků, broží a spínadel. Také sbíral a sám opravoval staré hodiny, měl jich 100 kusů.

Všechny posbírané artefakty postupně předal dle zájmu a možností do různých muzeí ve Vídni, ve Frenštátě pod Radhoštěm a také v Olomouci a v Ostravě.

Zemřel 6. listopadu 1944 ve Frenštátě pod Radhoštěm, kde je na dnes už zrušeném hřbitově pochován.

P. Jan Larisch

Minikonference o P. Slavičkovi začíná v úterý 18. dubna v 16 hodin. Kromě P. Larische vystoupí také praprapravní P. Slavička nebo odborné pracovnice Ostravského muzea, které se Slavičkovými sbírkami pracují. Závěrem provede tamní farář P. Dušan Zelina libhošťským kostelem a farou.

Boromejce Aloisii Veselého přijel do Města Albrechtic ke 100. narozeninám blahopřát i nuncius Mons. Jude T. Okolo. Foto: Aleš Repka / Člověk a Víra

Frenštátská Charita slaví třicáté narozeniny. Děkovnou mši svatou s nimi 14. března slavil biskup Martin. Foto: Viktorie Šupolová / Člověk a Víra

Osmáci ze ZŠ sv. Zdislavy z Kopřivnice prožili ve Vidčích svou postní duchovní obnovu o sebepoznání i s netradiční křížovou cestou. Foto: archiv ZŠ

První svátost smíření prožili v neděli 26. března děti, které se ve Frýdlantě nad Ostravicí připravují na první svaté přijímání. Krátce před tím mohly při mši hodit mezi věřící vlaštky se svými jmény a najít tak mezi farníky patrony, kteří se za ně budou modlit. Foto: Ivana Bužková / Člověk a Víra